MINUNATA CAOARA

de Costi Gurgu

Totul se învârtea în jurul meu, ori eu mă învârteam în jurul totului. Era multă lumină, dar atunci nu ştiam ce-i lumina, iar ea nu-mi permitea să simt limitele. Abia după un timp am întrezărit forme, forme multe ce mă înconjurau şi care în cele din urmă s-au concretizat. Aşa a fost când am ieşit din mugure. Eram un boboc plăpând. Îmi agitam trei membre firave şi alte câteva care semănau mai mult cu fire din blana copacilor. Ceilalţi, cei care mă asistaseră la naştere, erau dezamăgiţi. Bineînţeles că la început nu mi-am dat seama de asta. Mai mult, câteva fire veştede ce ar fi trebuit să fie membre sănătoase, mă amuzau nespus în acele momente. Nu aveam de unde să cunosc înţelepciunile Moramului: "În concordanţă cu mărimea şi numărul membrelor creşte plăcerea." Şi chiar dacă atunci mi-ar fi spus-o cineva, nu cred că aş fi înţeles la ce se referea. Abia mai târziu am fost de acord cu aşa numita fire a lucrurilor: "Plăcerea este miezul existenţei", cel mai mare adevăr aflat vreodată.

După primele momente şovăitoare am început să râd. Apoi am aflat că era fericirea firească a naşterii, fericirea de a vedea totul şi de a simţi plăcerea. Însă ei, ceilalţi, nu râdeau. Erau morocănoşi şi mă priveau cu silă, stări pe care le-am cunoscut după prima perioadă. Mi-aduc foarte bine aminte momentul şi pot să spun acum, că nici unul nu avea măcar cuta de vinovăţie adâncită. Dar atunci, eu am continuat să râd.Mi-au arătat vizuina care mi se cuvenea. Chiar aşa mi-au şi spus – care mi se cuvenea! Şi când am intrat acolo în vizuină totul s-a repetat: bezna, căldura şi umezeala. O răsuflare greoaie, am presupus că este scurgerea sevei păstoase prin trunchiul copacului, apoi spaţiul înghesuit al mugurelui şi mirosul fetid al excrementelor neevacuate la timp.

O formă greoaie se mişca gâfâind pe fundul vizuinii. Am crezut că este Născătoarea-Moarte, Cea cu Două Feţe, aburul ce sălăşluieşte în miezul copacilor, stăpâna destinelor noastre, care venise să mă ia înapoi. Dar eu nu vroiam. Am îmbrâncit forma de care mă speriasem şi am ţâşnit afară. Iarăşi haos şi lumină. Aveam impresia că mă născusem a doua oară, dar nu îmi mai venea să râd. Eram înfricoşat.

În faţa mea stătea un bătrân, de la care am aflat că este Şeful Familiei unde mă încadram. Cu el şi cu greţoasa-i consoartă urma să împart acoperişul. Am reintrat şi iarăşi, moartea se târa pe fundul vizuinii, prin noroi.Era dragasma lui.

La început totul a fost bine. Nu ştiam că eu sunt prea tânăr pentru acea dragasmă şi nici că vizuina nu mai era de mult decât o hazna. Ei, ceilalţi, mă aşezaseră acolo şi mi se părea normal ca acolo să-mi fie locul. Totul, plăcerea fornăind prin excrementele din fundul locuinţei, gemetele bătrânului libidinos călare pe moarte, freamătul membrelor mele subţiri în căutarea plăcerii ascunse, pe care orificiile zbârcitei consoarte o pierduseră,

totul a durat până când am luat în seamă învățăturile Moramului. Ele îmi arătau limpede că dragasma cea vârstnică nu-mi făcea plăcere, că până şi Şeful Familiei avea membre mai multe şi mai mari ca ale mele. Deja simțeam că există o diferență între mine şi bătrân, între mine şi ei, ceilalți.

Aşa am aflat că eu eram unul dintre handicapați, şi că cei mici şi cu membre meschine alcătuiesc o categorie aparte, împărțind noroiul vizuinelor şi consoartele altora, şi aceştia aflați la marginea societății. Noi aveam copacii cei mai mici şi eram desconsiderați de către ceilalți, în special pentru că nu ne puteam fecunda niciodată copacul, rămânând astfel nişte paraziți. De aceea nu avem dreptul nici la dragasme proprii. Dar, şi asta mă făcea să tremur tot, eu eram singurul din categoria celor mici, care aveam unul uriaş. Ba chiar, alături de Şeful Aşezării, îl aveam pe cel mai impunător.

Între timp, chiar lângă copacul meu a răsărit un altul. Era mai mic, dar unul dintre cei mai vânjoşi din regiune. Mugurul său s-a dezvoltat rapid şi aproape la fel de mare ca al meu. Însă spre deosebire de situația mea, noul copac, şi de asemenea toți ceilalți copaci, aşa cum scrie şi în Moram, nu au avut şi dragasme pe timpul muguratului. Aşa ceva era imposibil. Învățăturile o spun în mod limpede: “Dragasmele apar după o perioadă de întuneric şi una de lumină, după ce stăpînul şi-a fecundat copacul. Dacă stăpânul nu este apt pentru actul fecundării, copacul său va rămâne până la moarte neîncercat”.

La un moment dat, mugurele a crăpat şi din el s-a rostogolit într-o lume haotică şi luminoasă, pentru a se bucura de plăcere, un nou boboc. Puternic, uriaş, cu unsprezece membre, dintre care cinci gigantice. Acelaşi boboc a devenit imediat, în locul bătrânului, Şeful Familiei din care făceam parte. I se prevedea un viitor strălucit.

Eram uimit. M-am regăsit singur şi umilit. Nu-i greu să-ți dai seama când nu eşti dorit, când eşti doar o eroare. Am început să mă interesez îndeaproape de învățăturile Moramului. Atunci am înțeles mai bine şi simțeam cum adevărul se insinua ca un fir rece care mă paraliza.

“Dragasmele sunt cele care justifică existența lumii. Ele apar datorită nouă, pentru plăcerea noastră, a fiecăruia în parte.”

“Dragasmele sunt produsul copacilor, numai atunci când aceştia sunt fecundați de proprii stăpîni.”

Deci propriii stăpâni. Eu eram stăpânul propriului meu copac, dacă se poate spune aşa ceva, iar eu nu-l fecundasem niciodată. De fapt, nici n-aş fi avut cu ce! Şi, cu toate astea, copacul fusese plin de dragasme în momentul în care ieşisem din mugure. Nu aveau nici un rost tot soiul de raționamente. Era clar – cineva fecundase copacul cât eu eram în mugure şi astfel apăruseră dragasmele. Având dublă sarcină, nu mi-a putut oferi întreaga porție de sevă. Ceea ce s-a văzut, pentru că, în loc să mă dezvolt normal, am ieşit un handicapat.

Am încolțit bătrânul şi l-am chinuit până am scos adevărul. Aşa am aflat secretul neputinței mele. În primul şoc era să-l omor pe bietul fost Şef de Familie. Deşi bănuisem dinainte, nu puteam să cred totuşi: nemernicul

Gosirir, conducătorul Tribului, ajunsese la această poziție printr-un experiment – fecundarea unui copac pe timpul muguratului. Conform teoriei sale, copacii fecundați de cei potenți ar putea înflori dragasme, chiar dacă adevărații stăpâni nu ar fi în stare de fapt de un asemenea rezultat. Cu atât mai mult, ar fi bine ca fiecare copac să facă dragasme şi înainte de naştere şi după, pentru a oferi cât mai multe, spre o desfătare cât mai mare şi a mai multor indivizi.

După cum se ştie, rezultatul a fost o eroare. Adică eu. Dar totul nu s-a oprit aici. Drept alinare pentru mine, tot Gosirir mă azvârlise în groapa aia cu putreziciuni şi-mi furase toate dragasmele. Şi, ca un amănunt care îmi oferea un motiv în plus de furie şi disperare, cea mai frumoasă dragasmă născută vreodată în ținutul nostru – Caoara – era fiica copacului meu. În nici un fel nu-mi puteam stăpâni gândul că această minune îmi aparținea de drept.

La puțin timp, bătrânul muri. Copacul îşi consumase tot solul şi se prăbuşise. Imediat, stăpânul său îl urmase, chemat de Născătoarea-Moarte. Conform tradiției, bătrânul a fost luat şi legat de trunchi, apoi amândoi au fost aruncați în hăul clocotitor unde mai înainte îşi avusese copacul înfipte rădăcinile, toate astea petrecându-se rapid, până să înceapă coagularea. Iar eu rămăsesem singur în bezna urât mirositoare a vizuinii. Singur cu moartea mea.

Moartea se târa pe fundul adăpostului, răvăşind mâzga şi încercând să se gudure pe lângă mine. N-am azvârlit-o în drum aşa cum merita. Aveam de respectat o promisiune. Însă am legat-o într-un colț cât mai îndepărtat, ca să nu mă tot ating de ea. Nu mai puteam suporta dragasmele bătrîne.

Eram în cea de-a treia perioadă a întunericului. La un moment dat a început să plouă. Un ropot liniştit. Ploaia era caldă, dulce şi galbenă. Bogată şi sățioasă cum nu mai fusese de mult pe la noi. Am ieşit cu toții în câmp şi ne-am hrănit. După seceta din perioada trecută, când muriseră înfometați mulți dintre cei slabi, aşa ca mine, ne puteam recăpăta forțele. Când s-a terminat, am început să ne bălăcim în noroi şi să ne îmbibăm cu cât mai multă hrană.

La un timp destul de scurt de la masa celei de-a treia perioade, a început o altă ploaie. În Aşezare era sărbătoare. Au ieşit cu toții în câmp, lacomi şi fericiți. Inițial am avut acelaşi impuls. Însă în momentul următor mi-a venit “Ideea”.

M-am strecurat până la vizuina lui Gosirir, m-am uitat cercetător în jur, apoi am intrat. Cald, luminos şi uscat. Mirosea puternic a excremente şi sudoare. M-am simțit ațâțat. Dintr-un compartiment se auzea o răsuflare adâncă. N-am fost curios, deoarece mi-era frică. Fiecare ascunde câte un secret şi, de cele mai multe ori, acestea sunt înfricoşătoare. Am intrat direct la dragasme. Ca orice Şef de Trib şi Gosirir îşi permitea mai multe dragasme. Fiecare proaspătă şi frumoasă, cu orificiile exact aranjate pentru câte o parte a nemernicului. Dar, între toate, Caoara strălucea.

Când am dat buzna, m-au privit curioase. Am mulțumit Moramului că nu aveau cu ce să țipe. Totul fusese parcă aranjat pentru mine. Ah, Sfinte

Profet, când am văzut-o însă pe ea, pe minunata şi nemaipomenita, pe Caoara, am simțit cum toate membrele mi se întind de plăcere. Adevărul este că noi, eu şi Caoara, nu prea ne potriveam. În primul rând, avea mai multe orificii decît membrele mele şi, ce este mai important, le avea şi altfel dispuse. Iar singura gaură care-mi corespundea ca poziție, era prea mare.

Totuşi, n-am stat să mă gândesc mult. M-am năpustit asupra reginei lui Gosirir. Am imobilizat-o, încercând să găsesc o soluție. În fine, cum nu exista nici o soluție, doar simpla hârjoneală cu minunata m-a umplut de plăcere pentru toată viața. Am ieşit amețit de fericire şi m-am întins în ploaie, chiar acolo în fața vizuinei lui. Mă legănam în extaz şi înghițeam inconştient hrana.

Apoi situația s-a repetat, devenindu-mi de atunci o obsesie. M-am trezit înconjurat de ei, ceilalți, exact ca în momentul în care ieşisem din mugure. Ploaia încetase de mult. Şi, la fel ca atunci, eu râdeam de fericire, în timp ce ei mă priveau cu ură. Reprezentasem pentru ei un eşec de care le era ruşine, iar acum le aduceam o reîmprospătare a sentimentului vinovăției. Încălcaseră legea în ceea ce mă priveşte şi trebuiau să şteargă această încălcare. Aveau nevoie de un motiv. Acum motivul exista.

Judecata a fost scurtă. Deşi eram nedreptățit, pentru că simțisem plăcerea doar ştiind că mă aflu peste incredibila Caoara, nu şi din alte motive mai practice, am primit totuşi sentința fără să şovăi şi să mă umilesc, nu înainte de a le preciza, însă, că o să încerc pe rând toate dragasmele şefilor ca să-mi pot justifica pedeapsa. Vroiam să fiu păcatul care îi urmăreşte în cea mai ascunsă vizuină şi chiar în orificiile oricărei dragasme.

Ca urmare a sentinței am fost dus către Lac. Acesta nu era prea mare, însă era foarte adânc. Şi duhnea îngrozitor. În componența Lacului exista descrescitor. Trebuiau să mă lase în lichid un anumit interval de timp, stabilit de ei în funcție de mărimea vinovăției. Apoi urmau să mă scoată cu membrele mult diminuate datorită descrescitorului, sau poate fără membre. Intervalul de timp nu-l cunoşteam.

Lacul m-a primit rece şi indiferent. Am început să mă sufoc. După un timp mă încrețisem tot, iar membrele îmi arătau ca veştede. Pârâiam în mine şi atunci m-a apucat frica. Aş fi vrut să strig, dar lichidul mă umplea. Îmi intrase până la oase, nu-mi mai puteam controla porii. Îmi era greață. Cînd m-au scos eram aproape inconştient. Am căzut în noroi, mi-am deschis porii şi am vărsat toată ploaia înghițită. Am leşinat imediat, într-o băltoacă de hrană pe jumătate digerată şi lichid descrescitor.

După aceea nu ştiu ce s-a mai întâmplat. Acum, însă, mă aflu în Aşezarea Reduşilor. Sfinte Moram, trebuie să existe o ieşire. Ajută-mă!

* * *

Întotdeauna mi-a fost frică de exterior. Nu mai ştiu când am fost culeasă de către Stăpân şi adusă aici. De atunci însă, nu am mai vrut să ies. Aici este cald şi bine. Am auzit că alte dragasme fac plimbări lungi, în special ca să-şi viziteze copacii. Nu aş suporta o asemenea escapadă!

Îmi plăcea să mă bălăcesc pe fundul vizuinii. Lichidul era dulceag şi unsuros. După ce mă tăvăleam prin el, orificiile îmi deveneau alunecoase, iar pentru Stăpân era o adevărată desfătare. De altfel şi pentru mine. Dar asta a fost de mult, pentru că de la un timp nu mai simțeam nimic. Mă tăvăleam prin lichid de fiecare dată când vedeam că intră El şi-l aşteptam să-şi satisfacă plăcerea. Apoi mă retrăgeam în colțul meu şi deveneam atentă la exterior.

În vizuină este întuneric. E mai bine aşa. Altfel, dacă aş vedea în fiecare zi aceiaşi pereți, m-aş plictisi. Aşa, întunericul măreşte spațiul. Uneori îmi era frică că nu o să mă mai întâlnesc cu Stăpânul, că nu o să mă mai găsească. De aceea, de câte ori intra, eu mă apropiam de El, pregătindu-mă în acelaşi timp.

Dar odată a intrat un străin şi, fiind întuneric, l-am confundat cu Stăpânul. Când am simțit că nu este El, m-am speriat. După un timp însă, s-au întors împreună, Stăpânul şi Străinul. De atunci am locuit toți trei.Când nu mă băga nimeni în seamă, stăteam şi ascultam. Exteriorul ajunge la mine sub forma unui murmur confuz din care reuşesc să desprind realitatea. Aşa am aflat despre Străin şi atunci am vrut să-l ajut. M-am bălăcit şi pentru el şi i-am creat plăcere. Era foarte stîngaci şi nepotrivit. Dar eu vroiam să-l ajut. Însă, cu timpul a început să se izoleze şi să mă ocolească.

La un moment dat, Stăpânul a înțepenit pe mine. După câteva zvâcnituri, a rămas încremenit. M-am scuturat şi a căzut ca un pietroi în mormanul de resturi. Nu se mai ocupaseră de ele, nici El, nici Străinul, de foarte mult timp. Străinul l-a luat şi l-a târât afară. Din momentul acela nu l-am mai văzut. În vizuină parcă a început să fie mai frig. Eu mi-am pierdut obiceiul de a mă târî prin lichid. Am mai încercat să văd, poate Străinul s-a răzgândit. Însă, el m-a luat şi m-a legat în colțul opus lui, unde lichidul e mai adânc, lângă grămada de resturi.

De atunci stau legată şi ascult exteriorul. Uneori cad într-o stare de somnolență în care nu mai aud şi nu mai simt nimic. Alteori mă cuprinde frigul şi încep să fiu iar atentă la zgomotele din afară. După a doua Ploaie, când lichidul aproape umpluse vizuina şi mă învelea cald şi liniştitor, am auzit printre altele şi de Străin. Nu-mi pot explica de ce s-a dus să găsească plăcerea în altă parte, când mă avea pe mine aici. Multe zvonuri vorbeau de el cu milă, altele ascundeau ceva. N-am ştiut niciodată cine a fost el în realitate. Poate că-şi merită cu adevărat pedeapsa!

De când l-au luat şi pe el, nu a mai călcat nimeni pe aici. Stau şi aştept legată în colțul cel mai îndepărtat, lângă resturi, poate apare vreun nou Stăpân. Cred că atât întunericul, cât şi timpul lasă urme. Dar mai ales singurătatea. Sunt din ce în ce mai slăbită.

* * *

Era mai cald ca de obicei. Trecuse a şasea perioadă a luminii şi venise iar cea a întunericului. Fecalur evadase şi se reîntorsese în Aşezarea

lui. La început o ocolise, preferând împrejurimile. Apoi s-a ivit procesiunea, şi el a pornit s-o urmărească. În fruntea alaiului era Şeful Aşezării, marele conducător care îşi fecundase copacul de cinci ori şi produsese plăcerea supremă pentru două dragasme. Şi, cu toate că acum era bătrân şi decrepit, încă mai avea unsprezece consoarte. Legat de asta, Fecalur îşi închipuise de multe ori cum Şeful cel mare le aşternea una lângă alta într-o anumită ordine, apoi se rostogolea peste ele îmbucându-se perfect cu fiecare pe partea cuvenită. Nu putea decît să râdă amar de fiecare dată cînd îşi imagina asemenea lucruri.

Acelaşi bătrîn venea acum să se închine în fața celui pe care toți îl numeau viitorul Şef al Aşezării, chiar dacă acesta nu se născuse încă. Atunci, Fecalur a văzut, şi toată ura şi speranța s-au strâns în noua Idee.

Procesiunea se opri în fața unui copac uriaş ce-i depăşea pe toți ceilalți, inclusiv pe cel al actualului Conducător. La rădăcina lui se lăfăia un mugure enorm. Din el trebuia să iasă un adevărat colos. Cu toții rostiră din Învățăturile Moramului, simulară plăcerea şi ritualul fecundării copacului, apoi plecară.

Când liniştea cuprinse iar împrejurimile, Fecalur ieşi din ascunzătoare. Simulă în batjocură plăcerea apropiindu-se în acelaşi timp de mugure, iar cînd ajunse aproape de el se năpusti şi-i sfâşie învelişul. În pajişte se rostogoli o bucată de materie pulsând neliniştit, ajunsă doar la mijlocul muguratului, al cărei drum spre viață, plăcere şi lumină, fusese astfel întrerupt. Se ridica un miros greu. Fostul viitor Şef al Aşezării duhnea îngrozitor. Era umed şi slinos. Seva copacului, pasta dătătoare de viață şi putere, picura în băltoace mici pe sol. Fecalur îşi stăpâni rapid resentimentele, luă victima, o scoase din zona copacilor şi se îndreptă spre Lac. Îi dădu brânci, tremurând de efort. Lichidul se desfăcu indiferent şi îşi înghiți prada. Se feri să nu fie stropit şi se reîntoarse la copac.

Aerul rece începuse să coaguleze pasta cleioasă. Îşi deschise porii şi asimilă un strop, însă în momentul următor vărsă şi se clătină scârbit. Era gata să renunțe. Mai încercă odată încrâncenat şi înciudat, apoi mulțumi Moramului. Reuşise. Intră în sfârşit în mugure. Era cald, pasta îl acoperea pe trei sferturi. Mirosea însă mai greu decât în fosta lui vizuină. Se stăpâni. Luă din pastă şi lipi ruptura de deasupra lui.

Acum era beznă şi linişte. De fapt se auzea doar şipotul sevei prin trunchi. Se concentră înspre afară şi distinse la început mai încet, apoi mai tare, exteriorul. Auzea vîntul, dragasmele neculese gemînd prin contorsiunile trupului, copacii trosnind de bătrânețe, dar în special vântul. Ireal, dominant, înfricoşător. Şuieratul lui tăios acoperea de multe ori celelalte zgomote. Uneori însă, ropotul ploii îl alunga. Atunci era tăcere şi picuri graşi spărgându-se de mugure. După care, împreună cu vântul, începeau iar gemetele.

Odată izbucni furtuna. Vântul se transformase într-o lamă. Îl simțea încercându-şi tăişul pe foaia catifelată a mugurelui, care se zbătea gata să scape din strînsoarea cârcelului. Ploaia se porni brusc şi începu să biciuiască totul cu ură. Era ca o răzbunare, nimeni nu ar fi rezistat acum să

mănînce. Gemetele se întețiră. O pală pocni cu violență mugurele şi cârcelul trosni. Simultan, o rafală aproape străpunse învelişul şi un scârțâit prelung sfredeli întunericul. Vîntul produsese plăcerea supremă unei dragasme. Copacul respectiv purta acum o dragasmă moartă.

Fecalur nu mai suporta. Trecuse mult timp de când intrase în mugure si se simțea deja întărit. Țâşni prin învelişul sfâşiat, răspândind în jur stropii calzi de sevă. Se ridică clătinându-se şi se întinse ignorînd furtuna. Era puternic. Masiv, cu trei membre imense străpungând întunericul şi multe altele ascunse în spatele celor trei, dar chiar şi acestea greu egalate de oricine, stătea în rafale nemişcat şi sătul. Era capabil să găurească orice copac şi chiar asta şi făcu. Se lipi de copacul gazdă, cel mai mare din zonă. Presă puternic şi străpunse. Pasta se prelinse pe trunchi. Aşteptă lipit pînă când seva primi informația completă şi îi permise desprinderea, după care se retrase gâfâind.

Se născuse odată şi-l omorâseră. Acum se născuse a doua oară şi vroia să-şi ia revanşa pentru primul eşec. Ieşi dintre copaci spre Aşezare. Pătrunse precaut printre vizuine. Toți locuitorii se aflau fie în locuințele lor, fie în Sala Tribului, pentru a-şi trece vremea mai uşor, în colectivitate.

Ajunse în fața vizuinii lui Gosirir şi rămase câteva minute ascultînd atent interiorul. Ploaia îl schingiuia cu furie, parcă supărată că nu-şi deschide porii să o înghită. În cele din urmă, pătrunse. La fel ca prima dată, trecu de compartimentul de unde venea răsuflarea greoaie, încercând să-şi stingă curiozitatea. Intră cu grijă în încăperea dragasmelor. Acestea vegetau liniştite. Caoara strălucea, umplând semiîntunericul cu aura sa. Consoartele lui Gosirir se retraseră înfricoşate din calea lui, colos falnic, superdotat. Dar el nici nu le băgă în seamă, fiind subjugat de inegalabila Caoara.

Se aruncă nesățios asupra ei. Lupta dură puțin de data asta. În scurt timp, gemea sub greutatea lui. După un frison scurt, minunata îşi exprimă plăcerea printr-un scârțâit ascuțit, după care rămase nemişcată. Murise, atingând momentul cel mai înalt posibil, aşa cum şi-ar fi dorit orice dragasmă. Murise de plăcere. Fecalur rămase câteva momente în derivă, scuturat de plîns, apoi începu să caute plăcerea în continuare, în orificiile moarte. Se zbătea neputincios, cu disperare.

Cînd în sfârşit renunță şi se ridică epuizat de pe corpul inert, scena fatală se repetă pentru a treia oară. Era înconjurat, iar în fruntea blestemaților se afla tot nemernicul Gosirir. Veniseră alarmați de scârțâitul funest. Corpul lui Gosirir era zguduit de durere şi furie.

Nu mai urmă nici o judecată. În calitatea sa de Şef de Trib şi de victimă, dădu sentința pe loc. Şi Fecalur se supuse pentru a treia oară, de data asta victorios. Dăduse lovitura de grație.

Ceilalți îl trântiră în noroiul din fața vizuinii. Vântul îl muşca cu sălbăticie şi ploaia înfigea țepi în el. Îl culcară şi-l tăvăliră prin mâzgă, lovindu-l fără milă. Apoi îl imobilizară pe o parte, cu membrul care-i produsese Caoarei plăcerea supremă în sus. După cîteva momente acesta îi zbură tăiat din rădăcină şi se prăvăli în mocirlă, scurgându-şi vlaga în lichidul alterat. Fecalur înțepeni înnebunit de durere. Asta era pedeapsa

maximă admisă de Moram pentru cel mai mare rău posibil. Însă Gosirir se repezi şi-i reteză şi celelalte două membre uriaşe, care se rostogoliră până lângă trupul neînsuflețit al minunatei, ca pentru a-i arăta prețul plăcerii. Ceilalți îl opriră cu greu. Întoarseră spatele celor două trupuri şi se îndepărtară.

Fecalur se ridică anevoie. Începea să înțepenească. Ajunse lângă Caoara şi se prăvăli asupra ei. Se uni cu ea, apoi o strânse cât putu de tare şi rămase aşa.

Furtuna nu se potoli mult timp. Fulgerele brăzdară cerul, dragasmele gemură sufocate de dorință, vântul urlă a durere şi spaimă, iar ploaia îmbibă tot solul şi plânse cele două trupuri pietrificate. În urma furtunii rămase o ploaie molcomă, care umplu ținutul cu bogăția hranei.

În zorii perioadei de lumină, pe ulița principală, sclipea sub stropii de lichid o stâncă închisă la culoare. Ei, ceilalți, împinseră stânca până în câmpie, unde o aşezară pe locul cel mai ridicat, denumind-o Stânca Minunatei Caoara şi a Sărmanului Fecalur.

În ce priveşte dragasmele născute din Fecalur în ultima lui noapte, acestea nu au fost culese niciodată şi nu au aparținut nimănui. Au devenit Preotesele Cultului Fecaluric şi au rămas în copacul în care s-au născut, înfăptuind la începutul fiecărei perioade Ritualul Ploii, şi dăruind plăcere oricărui drumeț care se abătea pe la Copacul Sfânt. Aceasta însă a fost demult şi ele nu mai există acum. Se spune că doar vântul a reuşit să le aducă plăcerea supremă. Se mai spune că vântul ar fi chiar Fecalur, iar fulgerele care luminează de fiecare dată momentul plăcerii supreme, sunt însăşi Caoara. Minunata.